

La maleta

Soc groga i robusta. Rígida i amb rodes. La mitjana de tres germanes. Com totes, unes més i unes altres no tant, tinc una història que contar.

Doncs bé, començaré pel principi. Vaig néixer a Itàlia, si és que es pot considerar que un objecte “neix” i no “es fabrica”. Durant el meu procés de creació, em van enganxar un adhesiu que diu “RONCATO”. No sé gaire bé què vol dir aquesta paraula, però a totes les que estàvem en aquella sala ens posaven aquest tatuatge, la qual cosa em va semblar genial.

Després d'embolicar-me amb cartró, vaig passar uns dies a un magatzem. Unes quantes vam ser aviat traslladades a una botiga, a la ciutat de Saragossa. Allà, per sort, vaig estar-hi no gaire. Era una època que els éssers humans denominen “rebaixes”, i la majoria de la meva espècie marxaven rodant o dins d'una bossa per no tornar mai més.

Una cosa que no acabava d'entendre era la monòtona tricromia de la gent: sempre triaven les de color blau marí, negre i vermell. Jo, en canvi, estava feta del color del sol, dels plàtans, dels pètals de les margarides i de les amargues llimones.

Una tarda, van arribar a la botiga una senyora i la seva filla. Buscaven una maleta resistent per viatjar sovint. De seguida em vaig posar nerviosa. Volia ser jo aquest cop la que sortís rodant o en bossa. La més jove va donar un tomb fins que se'm va posar davant i em va agafar per la nansa. Només li va caldre dir: “me n'emporto aquesta.” i em va guanyar per sempre. Per fi, s'iniciava per a mi la vida de veritat.

La meva propietària era una intrèpida aventurera i aviat vaig començar a viatjar al seu costat. Primer, fèiem recorreguts curts (no sé si és que m'estava posant a prova) però quasi sempre anàvem en AVE entre Saragossa i Lleida.

No gaire temps després, la meva propietària va decidir marxar a viure a Londres i a mi, consegüentment, se'm va multiplicar la feina. Les escapades de cap de setmana es van convertir en viatges de setmanes senceres; les estacions de tren, en aeroports, i així es va iniciar una etapa en la qual vaig conèixer molts llocs al voltant del món.

Estic segura que molts de vosaltres mai no us heu aturat a pensar en la nostra funció, però som importantíssimes: portem una part de la vostra vida allà on aneu. I, no us penseu que és una feina agradable. Mentre vosaltres esteu mirant els cridaners *Duty Free*, o menjant i passejant per la terminal, nosaltres hem de travessar uns passadissos foscos i freds. Sempre salvaguardant, així sí, els vostres estris.

Ens feu viure experiències de tot tipus. Per una banda, alguns ens ompliu amb cura i d'altres ens fiqueu les coses a corre cuita (cosa que a mi, personalment, em resulta bastant indigesta). Per una altra banda, hi ha gent

que ens manté plenes tot el viatge, mentre que d'altres ens buiden tan aviat com arribem a l'hotel i així ens deixen descansar.

També he de mencionar l'enutjós que resulta quan ens poseu quilos i quilos de pel·lícula transparent... encara que tot això no supera ni molt menys la pitjor situació de totes: el moment en què voleu tancar-nos quan estem fins al màxim i us poseu a sobre nostre per fer-nos-ho engolir fins que sentiu el *click* o ajunteu els tiradors a les que portem cremallera.

Sigui com sigui, som i sempre serem, maletes.